Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

11 Aralık 2020
Sayı: 267

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Sağlık krizi, ekonomik krizin gerçeklerine bahane gösteriliyor

Asgari ücret ve bütçe tartışmaları, salgının adeta ikinci bir kriz gibi etkilediği, ekonomik krizin vurduğu işçi sınıfının yaşadığı gerçeklerden çok uzak. İşçi sınıfı, sağlık krizini hem bir gerekçe hem de saldırı aracı olarak kullanan patronların dayatmaları karşısında zorlanıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Eskiden ortaya dökülmeyen, artık kolayca öğrenilebildiğimiz yağma ve talan düzeni devletin değil, işçi sınıfının yağmalanmasıdır. Devletin veya patronların hesabına yazılsın, her şeyi üreten işçiler. İşçilerin emeği talan edilip peşkeş çekiliyor, bu sırada bazıları vurgunlar yapıp zenginleşiyor. Buna karşın işçilerin yaşamı, çalışma koşulları, hakları her geçen gün geriye gidiyor.

İşsizlik ve hayat pahalılığından söz edildiğinde patronların kasaların dolduran yağma düzeni değil, salgın gerekçe gösteriliyor. Sanki salgın olmasaydı, her şey iyi olacaktı.

Salgından bu düzenin hiçbir sorumlulğu yok mu? İşçi sınıfını, daracık alanlarda üst üste yaşamaya mecbur bırakan bu düzen değil mi? Hastaneleri, kâra göre düzenleyen, ilaç alımını, aşı üretimini aynı şekilde yönlendiren işçi sınıfı mıydı? Güya her yer denetleniyor, maske takmayana, mesafeye uymayana ceza yağıyor. Hatta insanların birbirlerini ihbar etmesi istendi. Fabrikalarda onlarca, yüzlerce işçi, kısıtlı alanlarda yan yana günde 8-10 saat çalışıyor. Hani mesafe? Üstelik acil ihtiyaç olmayan, hatta hiç ihtiyaç olmayan ürünler sadece patronlar para kazansın diye üretiliyor. Otomobil fabrikalarında, neredeyse bir vardiye işçi salgın nedeniyle evde, onların yerini diğer işçiler hastalanıncaya kadar fazla mesai ile dolduruyor.

Salgına karşı iyi beslenin, iyi dinlenin deniyor. Asgari ücret için istenen en yüksek miktar 3.100 - 3.700 arasında; açlık sınırının altında. Etin kilosu 40 liradan 60 liraya kadar çıkıyor; balığın kilosu 15 liradan 50 liraya kadar değişiyor. İşçi sınıfının yaşam koşulları, çalışma koşulları, ne ekonominin ne hayatın ne de salgının gerçeklerine uyuyor.

Hele işten çıkarılan, işyeri kapalı olan, işten çıkarılmayıp kısa çalışma ödeneğinde olan işçiler çok daha zor durumda. Patronlar, işçilere dayattıklarına gerekçe olarak salgını gösteriyor. Ancak salgına karşı sağlıkçıların önerdikleri önlemlerin alınmasına da karşı çıkıyorlar. Salgınla ilgili düzenlemeler, işçi sınıfını değil işyerlerinin çalışmasını gözetiyor. Örneğin çalışan Covid-19 olursa, sonrasında test yapılmaksızın 7 günden itibaren işbaşı yapacak; temaslı kişi çalışan değilse 10 gün karantinada kalacak.

İşçiler, rahatsızlansalar bile işyerinden izin alamadıkları için hastaneye gidemiyor; hafta sonları test kuyrukları uzuyor. Ev ev dolaşan ekipler fabrikaya gidip onlarca, yüzlerce işçiye kolayca test yapabilir. Özellikle yapılmıyor çünkü işçi pozitif çıkarsa, patronun üretimi aksar. Zaten virüs fabrikalara uğramıyor. Bunu Ford-Otosan Türk-Metal işyeri temsicisi açıkladı: "İşçiler, fabrika dışında virüs kapıyor" dedi, işçilerin suçunu da açıkça ifade etti.

İşte patronundan, siyasetçisine, sendika bürokratına kadar, düzenden çıkarı olanlar, her an böyle saçmalamaya hazırlar. İşçi sınıfının böylelerinden bir beklentisi olmamalı, kendi sorunlarına kendisi sahip çıkmalı. (07.12.20)

Kâr oranları insan sağlığından önemli!

Geçtiğimiz hafta Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi dekanı yayına katıldığı bir televizyon programında hastanelerindeki sağlık çalışanlarının %10'unun Covid-19 ile enfekte olduğunu ifade etti. Yani kendi ağzıyla kendi çalışanlarını koruyamadıklarını utanmadan kabul etti. Test sonucu pozitif olan sağlık çalışanlarının mazeret izni almış sayıldığını yani ücretlerinin kesildiğini biliyoruz. İzolasyon sonunda ikinci bir test yaptırmaları konusunda öneriler olsa bile teşvik kesinlikle yok; 10 gün bitince işe geri dönmeleri yönünde artan baskılar uygulanıyor, işçi sınıfının tümü gibi sağlık çalışanları da ikinci negatif testte iş başı yapıyorlar.

Aylardır meslek odaları Covid-19'un bir iş kazası veya meslek hastalığı sayılması gerektiğini söylüyor. Sağlık komisyonu bu konuda görüş birliğine varsa da resmi bir düzenleme yapılmadı. Bu süre zarfında mazeret izinleri ile ücretleri kesilen sağlık çalışanları kendilerine bakacak kimse bulunmadığını, eşlerinin çalışması gerektiği için çocuklarına bakamadıklarını, çalışmaya devam eden iş arkadaşlarının iş yükünün çok fazla arttığını ifade ettiler. Hatırlatmak gerekirse, 2020 yılı "Yatırım Programı" kapsamında 10 adet şehir hastanesi için sadece bina kirası olarak ayrılan tutar 31 milyar tl. Salgının başında hastanelerde sağlık çalışanları için maske, siperlik, tulum bile bulunmakta zorluk çekilmişti. Geçtiğimiz aylarda patronların baskısıyla günlük hayatı "normale döndüren" Sağlık bakanlığı; "ülkenin çıkarları için" olduğunu ifade ederek dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir uygulamayla yalnızca hastalık belirtisi olanların sayısını açıklayarak gerçek vaka sayılarını gizledi. Sonra ülkenin çıkarları değişmiş olacak ki gerçek vaka sayılarını açıklamaya karar verdi. Üstelik ülkesinin çıkarlarını düşünen bu bakanlık bugün hala temaslılara test yapmıyor! PCR testinin fiyatını 250 TL olarak belirleyerek Covid-19 testi yaptırmak isteyenleri özel hastane patronlarının insafına bırakıyor.

Yeni açıklanan gerçek vaka sayılarıyla birlikte Türkiye, ABD ve Hindistan'dan sonra en çok vaka açıklayan üçüncü ülke oldu. Bu sırada aşı yarışı kıran kırana devam ediyor. Bazı aşıların faz 3 sonuçları raporlanmaya başladı. Pfizer, aşısının deneklerin %90'ında başarılı olduğunu açıkladıktan hemen sonra 5.6 milyon dolar değerinde hisse satışı gerçekleştirdi. Şimdiden ABD'nin ve Avrupalı devletlerin kendi nüfuslarının birkaç katı aşı rezerve ettiği biliniyor. Pazar büyüdükçe Türkiye'nin kapitalist sınıfı da bu pazardan pay elde etmek istiyor. Gerçek vaka sayısının açıklanmasının sebebi bu olabilir. Ülkedeki vaka bolluğunu göstererek hem Türkiye'yi aşıların klinik çalışmalarının parçası yapmak hem de Türkiye pazarını bu büyük ilaç şirketleri ve onların hissedarlarına açmak. Cumhurbaşkanı Erdoğan Aralık ayının başında yeni kısıtlamaları açıklarken herkesin ücretsiz aşılanacağını sağlayacaklarını ifade etti. Temaslılara test yapmaya, sağlık çalışanlarının ücretlerini ödemeye yanaşmayan sağlık bakanlığı mı herkesi ücretsiz aşılayacak? Maddi açıdan imkansız değil, herkesi ücretsiz aşılamak için işçi sınıfından kesilen SGK primleri yeter de artar bile. Ancak SGK primleri, halk sağlığını korumak ve devam ettirmeye değil patronların cebini doldurmaya harcanıyor.

Kapitalist düzende insan sağlığı patronların kâr hırsının yanında önemli bile değil. İlaç şirketlerinin tek derdi olabildiğince çok aşı satarak kendilerine ve hissedarlarına daha da çok para kazandırmak. Devletler de patronların temsilcileri olarak bu yarışın içindeler. Oysa hiçbirimizin sağlığı borsada alınıp satılacak bir mal değil. Yaşadığımız tablo kötü gözükse de bu gidişatı durdurmak bizim elimizde. (03.12.20)

Katar kötü gün dostu mu yoksa batan geminin mallarının alıcısı mı?

Katar emiri ve Erdoğan arasında 10 yeni anlaşma imzalandı. Bazısı, patronlar arasında olsa da devlet töreniyle imzalar atıldı. Bazı ise devletler arası anlaşmalar.

İki ülke arasındaki ilişkilerin güçlenmesi 15 Temmuz darbe girişiminden sonra gerçekleşti. Suudi Arabistan öncülüğündeki Körfez ülkelerinin Türkiye mallarına uyguladığı boykot sırasında da Katar, Türkiye'ye destek verdi. Buna ek olarak, 2017'den beri Türk askeri Katar'daki üstte konuşlanmış durumda. Ayrıca, 2018 döviz kuru yükselişi sırasında Katar, Türkiye'ye 15 milyar dolar yatırım yaptı ve başka borç kanalları daha açtı. Son olarak bu yıl, iki ülke merkez bankaları arasında swap anlaşması olarak bilinen döviz takası işlemlerinde Katar Türkiye'ye olan limitini 15 milyar dolara çıkardı.

Dış siyasette Türkiye komşularıyla, Doğu Akdeniz'de, Avrupa, Amerika ve Rusya ile problemli iken dış kaynağa ihtiyacı arttığı bu dönemde son kalesi olan Katar'ı kaybetmemek için var olan tüm kaynaklarını Katar sermayesine satıyor. Türkiye'de şirketlerin dolar olarak değerinin azalması bankacılık sektöründe satın almalar yapan Katar sermayesi için bulunmaz bir nimet.

Ankara nüfusu ve büyüklüğündeki emirlik, petrol dolarları sayesinde ABD ve İngiliz sermayesinin denetiminde varlığını sürdürüyor. Dost ve müslüman Katar üzerinden, Erdoğan'ın söylediği gibi "paranın rengi olmaz" denerek, kârlı işletmeler, emperyalist şirketlere peşkeş çekiliyor. (05.12.20)

Asgari ücret raporu

DİSK, 2021 yılı için asgari ücret raporunu yayınladı. Raporda asgari ücret ve genel olarak ücretli çalışanları ilgilendiren veriler çok çarpıcı.

Rapor, Türkiye'de asgari ücretin bir istisna değil aksine yaygın ücret biçimi haline gelmesiyle başlıyor. Yaklaşık 3.3 milyon işçi asgari ücretin altında çalışıyor. Asgari ücretin yarısından aza çalışan sayısı, yaklaşık olarak 1 milyona ulaştı.

Türkiye'de asgari ücrete dahi ulaşamayan işçilerin toplam çalışanlar içindeki payı yaklaşık olarak %17; yani her 6 işçiden biri aylık olarak 2.320 tl ve altında ücrete çalışıyor. Aylık olarak 1.800-2.700 tl arasında ücret alan işçilerin sayısı ise neredeyse 10 milyona ulaştı. Yani her 2 işçiden biri bu aralıkta ücret alıyor. Aylık 3.500 tl ve altında ücretle çalışan işçilerin sayısı ise 12.5 milyon. Yani her 10 işçiden 6'sı bu ücret aralığında çalışıyor.

Kadın işçilerin durumu ise daha vahim. Her 4 kadın işçiden biri asgari ücretin altında ücretle çalışıyor ve her 2 kadın işçiden biri aylık olarak 2.320 tl ve altında, yani asgari ücret ve asgari ücretin altında bir ücretle çalışmak zorunda.

Türkiye, asgari ücret civarında çalışanların AB ülkelerine kıyasla en yüksek olduğu yer. Türkiye'de asgari ücretle çalışanların oranı AB ülkelerinin ortalamasının 6 katı.

Türkiye, 383 avro ile yalnızca Sırbistan, Bulgaristan ve Arnavutluk'tan daha iyi durumda. Yalnız, bir konuda ilk sırada o da cumhurbaşkanı veya başbakan maaşlarının asgari ücrete kıyası konusunda.

Erdoğan, asgari ücretin yaklaşık 30 katı ücret alıyor onun en yakın takipçisi 27 kat ile ABD. Uzun yıllardır krizden çıkamayan komşu Yunanistan'da ise yalnızca 9 kat.

Bir diğer konu da vergiler. Asgari ücretli bir işçi yılın 122 gününde yalnızca vergiler için çalışıyor. Sonuçta, 1980 darbesiyle başlayan yol epey ilerledi. Asgari ücretin satın alma gücünün düşürülmesi ile asgari ücretli çalışan oranının o günden bu yana artması birlikte düşündüğümüzde, farkın açılması bize en tepedekilerin yani patronların çok zenginleştiğini ve devletin hangi sınıfın çıkarlarını koruduğunu gösteriyor.

Üstelik asgari ücretin görünüşte devlet katında belirlenmesiyle, işçi sınıfının kendi örgütleriyle üretimden gelen gücünü kullanarak, ücretini yükseltmesinin önünde bir engel olarak yükseliyor. İşçi sınıfının mücadele olanağını kısıtlıyor. (05.12.20)

Yapısal reformlar kimin için?

Türkiye ekonomisi 2000'li yılların başında büyük bir krizle karşı karşıya kaldı.

Başbakana tepki göstermek için "yazar kasa atan esnaf" sonrasında krizle mücadele etmek için Dünya Bankası'nın üst düzey yöneticilerinden olan Kemal Derviş'i davet edilerek ekonominin yönetimini kendisine bırakıldı. Derviş "yapısal reformlar" başlığı altında, "15 günde 15 yasa" ve "Güçlü Ekonomi Programı" uyguladı. Türkiye tarihinde daha önce yapılmamış düzeyde kamu varlıkları özelleştirildi, yerli bankalar yabancı sermayenin eline geçti, kamu ve özel sektör emekçilerine ise kemer sıkma politikaları uygulandı. Asgari ücretli çalışan oranı daha önce hiç olmadığı düzeyde arttı ve asgari ücret yaygın ücret haline getirildi.

Yapısal reformların geçmişi 1980'lere kadar uzanır. 12 Eylül darbesiyle uygulanan 24 Ocak Kararları Turgut Özal tarafından hazırlanmıştı. Uygulanabilmesi için 1960'lardan itibaren hızla artan, sendikalaşan, reel ücretleri yükselen, bilinçlenen ve siyasi taleplerle gelen işçi sınıfının silah zoruyla bastırılması gerekti.

Böylece devletin etkinliğini azaltıldı, özelleştirmeler yapıldı. İşçilerin sendikasızlaştırılmasını veya sendikalaşmanın zorlaştırılmasını, çalışma biçimlerini değiştirmeyi yani kadrosuz, güvencesiz, yarı-zamanlı esnek çalışma biçimleri getirmeyi, ücretleri düşürmeyi sağladı.

1990'ların başında sermaye hareketlerinin serbestleştirilmesi ve dalgalı kur rejimine geçişin önü açıldı. Artık uluslararası sermaye Türkiye'ye rahatça ve sınırsızca giriyor, yurt içi borçlanma araçlarını satın alabiliyor ve rahatça çıkabiliyordu. Bu durum Türkiye ekonomisinin kendi faiz ve kur politikasını belirleyememesine yani uluslararası sermaye karşısında elinin kolunun bağlı kalmasına sebep oldu. 1994 krizi işte bu tarihsel süreç içerisinde ortaya çıktı. Dönemin başbakanı, ekonomi profesörü Tansu Çiller'di. Elbette o dönemde de yapısal reform programı uygulandı.

1999'da ABD'de ortaya çıkan kriz ve buna karşı önlem amacıyla para basarak krizden çıkma yönteminden Türkiye ekonomisi de payını aldı. ABD'deki krizden kaçan sermaye için yüksek kâr vaat eden Türkiye ve diğer gelişmekte olan ülkeler cazipti. 2003-2013 yılları boyunca lira dolara karşı değerlendi. Sonuçta devasa iç ve dış borç birikti. Ucuz döviz ithalata bağlılığı artırırken ihracatçı yurt içi sanayi ise bu durumdan etkilenerek gerilemiş veya dönemin popüler eğilimi olan inşaata yönelmiştir. Sosyal yardımlarla veya düşük faizli borçlanma ile pastadan emekçilere de pay dağıtan, borca dayalı sanal bir refah ortamı oluşturan, kendi sermaye çevresi dağıttığı ihalelerle zenginleştiren AKP, "başarı" öyküsü yarattı.

2013 yılında ABD'de başlayan iyileşme sinyalleri yabancı sermayenin Türkiye'den çıkışını başlattı. Dışa bağımlı bir ekonomi ve devasa bir borç. Pasta küçüldükçe dağıtılan pay azalıyor. Karşıt sesler yükselmeye başladı, içeriden ve dışarıdan muhalif sesler yükselirken AKP de otoriterleşmeye devam etti.

OHAL ile işçi sınıfının eylemleri yasaklandı ve sermayeye gerekli mesajlar verildi. Ancak, yapısal reformlarla bu hale gelen ekonomide yangın sönmüyordu.

Koronavirüs krizi ile var olan kırılganlıklar tekrar ortaya çıktı ve döviz tarihi zirveyi görürken emekçilere "daha fazla borçlanın ve fedakârlık yapın" çağrıları yapılıyor.

Muhalif ya da yandaş her kesimden iktisatçı, "yapısal reform" tartışıyor. İçinde yaşadığımız bu durum geçmiş yapısal reformların sebebiyken daha fazla özelleştirme, daha küçük devlet, daha esnek çalışma biçimleri, kıdem tazminatının kaldırılması işçi sınıfının çıkarına hiçbir şey veremez.

Liyakat talebi yani ana muhalefetin sürekli bahsettiği ekonomi yönetiminde liyakat esası sadece 1980'nin, 1994'ün ve 2001'in tekrarı olabilir. Üçü de alanının en önemli temsilcilerinden olan isimler (Özal, Çiller ve Derviş) ekonomi de yapısal reformlarla sermayenin çıkarlarını uyguladı ve bu günlere giden yolun taşlarını dizdi. (07.12.20)

Hukuk reformu laflarına kanmayalım

Göreve yeni başlayan maliye bakanı, adalet bakanıyla birlikte "hukuk reformunu" konuşmak için patronların ayağına gitti. Ayrıntılar açıklanmadı ama patronlar görüşmelerden memnun olduklarını söylediler.

Bu durumda emekçilerin alarm zili çalması gerekiyor.

Sürekli olarak, ekonomi için dışarıdan kaynak bulunması gerektiği, bunun için de hukuk reformu gerektiği söyleniyor. Oysa yıllardır ekonomik gelişme ve işsizliğin sona ermesi için kısacası şimdi söylenen tüm gerekçeler için emekçilerden kesilen vergiler, patronların kasalarına akıtıldı. Yetmedi, sırtından kâr ettikleri işçilerin ücreti, primi devlet bütçesinden ödendi. Yetmedi, işçiler için oluşturalan işsizlik sigorta fonundaki para patronlara peşkeş çekildi. Devlet siparişleri, ihaleleriyle kasaları şişirildi. Sonuç: aynı terane.

Üstelik patronların adaletle, hukukla ne sorunları var ki? Asıl adalet isteyen emekçiler. Sekiz yıdır tazminatını alamayan madenciler, 17 yılda bitmeyen iş kazası davası, mahkeme kararlarına rağmen yapılan HES'ler, kanuna rağmen zehir saçan termik santral bacaları, üç ayda bitmesi gerekirken ortalama beş yıl süren işe iade davaları, daha binlerce, on binlerce hukuksuzluk patronların derdi mi?

Patronlar, kendi adaletlerini, hukuklarını her zamankinden daha kolay uygulatacak. Çünkü iktidar, kitleler arasındaki desteğini her geçen gün biraz daha yitiriyor. Bu nedenle patronların desteğine daha muhtaç.

Patronlar, tüm sistemi ellerinde tutuyor; ya hukuku takmıyor ya da isteklerini kanun haline getirtiyorlar.

Hem ekonomik kriz hem de sağlık krizinin yaşandığı bu günlerde hukuk reformu, hiç de sevinilecek bir haber değil. Emekçiler 2001'de bizzat tecrübe etmişti. Kriz dönemlerinde patronların hukuku daha hızlı ve acımasız olur. Patronların kâr düzeninin kurallarının daha da etkin hale getireceğini anlamak zor değil.

Emekçiler, her yerde olduğu gibi hukuk sisteminde de adalet istiyor. Ancak emekçilerin çıkarıyla patronların çıkarı birbirine zıttır. Patronların adaleti, emekçilere zarar verecek. Aksini ileri sürüp güzel bir gelecek vaadiyle kendimizi kandırmayalım, kimseye de kanmayalım. (04.12.20)

Emekçiler iş, aş istiyor; siyasiler seçim

Erdoğan'ın yeterince yıprandığını düşünen muhalefet partileri, erken seçim istiyor. Birkaç ay önce, "biz istemiyoruz, Erdoğan yapmak zorunda kalacak" diyorlardı. Birkaç ay ötesini bile öngöremeyen bu partiler, uzun vadeli sorunları nasıl çözer?

Erdoğan'ın mafyaya karşı çıkacağı, demokrasiye yöneleceği, hatta MHP ile yollarını ayıracağı söylendi. Tersine Erdoğan, mafyadan medet umdu, ortağına daha sıkı sarıldı.

Destekleyen patronlar dahil tüm AKP çevresi, devlet olanaklarıyla bugünkü konumlarına ulaştı. Kaybetmemek için her şeye razılar, her yolu deniyorlar.

İşte bu ortamda muhalefet partileri yanlışlarını anlattığı AKP'nin düşkünlüğü üzerinden kendine oy istiyor. Böylece emekçileri iyice kokuşan düzenin içinde tutup iktidar değişikliğiyle sorunların çözüleceği masalına inandırmaya çalışıyor.

CHP'nin kendi siyasetinden çok AKP'ye yönelttiği eleştiriler öne çıkıyor. Akşener yapacaklarını sıralıyor ama zaten yapmayacağı için söyledikleri ninni gibi geliyor.

Eski AKP'lilerse daha kendi geçmişlerinin hesabını vermedi. Davutoğlu ve Babacan, gıdım gıdım konuşuyor, Erdoğan'ın hışmından çekiniyorlar. Nitekim Erdoğan, birçok kez Davutoğlu'nu doğrudan medya ve hukuk yoluyla hedef alıp karaladı.

Erken seçimde, HDP'li siyasetçilerin talepleri de etkili olacak. Belediye seçiminde örtük olarak destek veren HDP'li siyasetçiler, bu kez somut pay isteyecektir. Böyle bir gelişme AKP'nin Kürt düşmanı, bölücü siyasetini kışkırtarak milliyetçi MHP oylarını arttırabilir. Bu durum istenenin tam aksi.

Muhalefet, HDP'yi dışarıda bırakarak iktidar olabileceğini düşünüyorsa seçim bir tartışma olmaktan çıkabilir. Ancak HDP'yi dışlayarak seçim kazanma planı Kürt kitleleri dışlayacağı için seçim halklar arasında bölünmeyi arttıracaktır. (05.12.20)

ABD

Askeri bütçeyi arttırmanın önüne engel yok

Kontrol edilemeyen bir salgının ortasında; işsizlik, açlık ve evsizlik rekor seviyelerdeyken Demokratlar ve Cumhuriyetçiler kongrede oturmuş, bütçe sürecindeki tıkanıklar yüzünden hareket edemez hale geldiklerini söylüyorlar. Bu tıkanıklıklar yüzünden salgın yardım paketlerine ne kadar para harcanacağına karar verilemediğini belirtiyorlar. Aynı iki parti yine bu zamanlarda Pentagon'un askeri harcamalarını 10 milyar dolar daha arttırıp 740 milyar dolara çıkartma teklifini kabul ettiler.

Gördüğünüz gibi bu iki partinin, vergi verenlerin vergilerini orduya akıtmak söz konusu olduğunda önlerinde hiçbir engel bulunmuyor.

Elbette Demokratlar ile Cumhuriyetçiler paranın nasıl harcanacağı konusunda her zaman anlaşmaya varamıyorlar. Demokratlar önümüzdeki yıl, Lockheed Martin'den "yalnızca 91 adet" F-35 jet satın almak istiyorlar. Bu arada Cumhuriyetçiler ise 96 adet "savaşçı jet" istediklerini ifade ediyorlar. Ama Savunma Haberleri isimli gazetenin haberine göre iki parti de 79 uçak siparişi vermeyi öneren Pentagon'un teklifinden bile fazla uçak satın almak istiyorlar. Aynı zamanda bu yıl kaç adet denizaltı satın alınacağı konusunda da anlaşmazlık söz konusu. Cumhuriyetçiler ve donanma sadece bir adet Virginia model denizaltı satın almak istediklerini belirtirken, tek bir tanesinin yapımı 5.5 milyar dolara mal olan bu denizaltılardan Demokratlar 2 adet istediklerini belirttiler.

Her durumda da hiçbir salgın ya da ekonomik çöküş, Demokratlar ile Cumhuriyetçilerin Amerikan ordusuna İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana görülmemiş harcamalar yapmalarını engelleyemedi ki bu harcamalar arasında Vietnam, Kore, Irak hatta Afganistan savaşlarında yapılan harcamalar da dahil. ABD'nin askeri harcamaları, sıralamada onu takip eden 10 ülkenin savunma harcamaları bütçelerinin toplanımdan fazla ve tüm dünyanın askeri harcamalarının tek başına %40'ını oluşturuyor.

Tüm dünyanın ilgisini üstüne topladığı böyle bir salgında; sadece hastalıkla değil, kötüleşen ekonomiyle de mücadele için daha fazla kaynağa ihtiyaç varken neden askeri harcamalara bu kadar para ayırılıyor?

İşin doğrusu, Cumhuriyetçiler ve Demokratlar ABDli kapitalistlerin çıkarlarını koruyorlar. İstiyorlar ki daha fazla ABD'li askeri birlik, uçak, gemi dünyanın tüm toprakları üzerinde kol gezsin; ABD'li bankalar, petrol şirketleri,askeri müteahhitler, mühendislik şirketleri tüm dünyanın emek gücünün sömürüsüyle kar oranlarını görülmemiş seviyelere çıkartsın. Tüm bunlar olurken ise diğer ülkelerin doğal kaynaklarını yağmalayarak veya kendi çöplerini buralara boşaltarak kirletebilsinler. ABDli kapitalist sınıf için istikrarsızlık ve huzursuzluk, hele böyle bir kriz döneminde, yatırımları ve pazarlarını tehlikeye atabilir.

Tüm pazarlar giderek küçülürken iki partinin ABD'nin askeri harcamalarını arttırmasının bir diğer sebebi de silah ve mühimmat ticareti aracılığıyla kapitalistlere akıl almayacak kar kazandırmak. Boeing, Raytheon ve Lockleed Martin gibi kodaman askeri müteahhitler uçuk oranlarda kâr ederken bu kâr paylarını ve kendi hisse senetlerini satın alarak büyük hissedarlarına/paydaşlarına dağıtıyorlar.

Olağan zamanlarda bile askeri harcamalar büyük kanserli bir tümör gibi halkın yaşamak için ihtiyaç duyduğu kaynakları (yani okullara, hastanelere, halk sağlığına, yollara ve diğer hayati sosyal ihtiyaçlara ayrılan harcamaları) tüketiyordu.

Salgının ve ekonomik çöküşün ortasında bile gerçek şu ki iki partinin de orduya her zamankinden daha fazla kaynak ve para ayırması işçi sınıfını yani toplumun geri kalanını kapitalistlerin çıkarlarının korumak için feda etmeyi göze aldıklarını gösteriyor. The Spark (23.11.20)

ABD

Koronavirüs destek paketleri patronlara yarıyor

Her gün insanlara temas etmek zorunda kalanlar için Covid-19 tehlikesi giderek artıyor. Maske takmanın zorunlu hale getirilmesine rağmen tedbirler yeteri kadar arttırılmıyor. Özellikle perakende sektöründeki işçiler risk altında. Birleşik gıda ve ticaret işçileri sendikasının raporuna göre, üyeleri olan market işçileri arasında 16 binden fazla koronavirus vakası saptandı ve ne yazık ki 100'den fazla işçi hayatını kaybetti.

Pandeminin ilk aylarından sonra, "salgınla mücadelede en ön cephedeki" işçilerin ücretlerine zam yapıldı ve hepsine prim dağıtıldı. En düşük ücretli işçiler ise CARES paketinden 1200 dolar yardım aldılar *(CARES, ABD meclisinin onayladığı koronavirüs destek ve sosyal güvenlik paketinin kısa adıdır).*

Amazon, Target, Walmart, Home Depot ve Lowe's gibi büyük perakende şirketlerinin CARES paketinden milyarlarca dolar kâr ettiler. Lowe's örneğin, işçilerine 800 milyon dolar harcadığını iddia ediyor. Oysa yine aynı şirket sadece hissedarlarına 4 milyar dolar aktardı!

Dollar General *(ABD'deki bir mağazalar zinciri)* işçilerine 72 milyon dolar değerinde prim dağıttığını belirtirken yine hissedarlarına 2 milyar dolardan fazlasını dağıttığını biliyoruz.

Şirketler, işçilerinden binlerce kat daha fazla parayı hissedarlarına vererek aslında kimi umursadıklarını açıkça belirtiyor. Bu bizlere, yani çalışıp her şeyi emeğiyle üretenlere, patronlarımızın bize ne kadar değer verdiğini gösteriyor. The Spark (23.11.20)

Hindistan

Hindistan'da genel grev: 250 milyon emekçi iş bıraktı

Hindistan'da birçok sektörden 250 milyon işçi greve çıktı ve sokakları doldurdu. Hedefleri başkente yürüyerek taleplerini hükümete uygulatmak. İktidara geldiğinden beri etnik ve dini çatışmaları körükleyerek işçi sınıfını bölen Başbakan Mudi ise emekçilerin bu taleplerine şiddetle cevap verdi.

Emekçiler neden grevde?

Hizmet ve sanayi sektöründe çalışan işçiler aylık asgari ücretin 283 dolar, emekli aylığının 135 dolar olmasını, ihtiyaç sahibi ailelere gıda desteği sunulmasını ve yeni işçi düşmanı yasanın geri çekilmesini ve özelleştirmelerin durdurulmasını talep ediyor.

Eğitim sisteminin düzeltilmesini ve eğitime ayrılan bütçesinin ayrılması talebi de gündemde. Bunlara ek olarak, tarım işçileri, gündemde olan tarım reformunun durdurulmasını ve 25 yılda 300 bin tarım işçisini intihara sürükleyen koşulların ortadan kaldırılmasını talep ediyor.

Hindistan, 1,4 milyar nüfusu ile Dünya'nın 5'te 1'ini temsil ediyor. Dünya'da emek yoğun üretimin merkezileştiği önemli yerlerden. Burada, onlarca iş kolundan emekçinin ortak talepler etrafında örgütlenerek birlikte hareket etmeleri bu grevin en önemli noktalarından biri. Bunu yaratan koşullar tabi ki bir anda olmadı. Hindistan emekçileri uzun zamandır yerli ve yabancı kan emiciler tarafından vahşice sömürülmekte. Artık kendi çıkarları için harekete geçtiler. (10.12.2020)

__Birleşmiş Milletler__

Tahıl ürünleri : spekülasyon ve açlık riski

Şu kriz ortamında gıda maddeleri ile ilgili yaşanan kıtlıklar ve açlık tehditleri yoksul ülkeleri etkilemeye başladı bile.

Cezayir, Fas ve Mısır'da kıtlık tehlikesi dolayısıyla tahıl ürünlerine doğru bir akın oldu. Birleşmiş Milletler kurumları bu durumdan endişelenip üretici ülkelerle iletişime geçerek bu ülkelerin ihracatlarında sınırlamalar getirdi ve kıtlıklara yol açmamasını istedi. Ama spekülatörler, tam aksine bunu bir fırsat olarak görüp büyük vurgunlar yapmaya çalışıyorlar.

Bu spekülasyon tiyatrosu, buğday ürünleri üzerinde çok eskilerden beri oynanan oyunlara dayanıyor: kıtlık dönemlerinde buğday veya tahıl depolarına sahip kişiler ilk aşamada ürünlerini saklıyor, ardından kıtlık nedeniyle fiyatlar zirve yapınca fahiş fiyatlara ürünlerini pazara sürüyorlar. İşte bugün yaşananlar da aynen böyle.

Dünyanın en büyük buğday üreticisi olan Rusya'nın bu yıl buğday stoğu çok yüksek seviyelerde ve şimdiden Ocak ayı başından itibaren buğday ihracatını 6 aylık bir süre boyunca kısıtlayacağını duyurmaya hazırlanıyor. Buna gerekçe olarak da Rusya, ülkenin gıda güvenliğini sağlamak zorunda olduğunu ileri sürüyor. Ama spekülatörlerin esas amacı dünyada suni bir kıtlık ortamı yaratarak fiyatların tavan yapmasını sağlamak.

Geçen ilkbahar döneminde bir yandan bazı yoksul ülkeler stok yapmaya başlarken diğer yandan Rusya Haziran ayı sonuna kadar 7 milyon ton buğday ihraç etmeyi kabul etmişti. Ama Rusya Nisan ayı sonunda bütün buğday stoklarını sattığını duyurdu. Basının yaptığı bazı açıklamalara göre, Rus spekülatörler buğday ithalatı yapan yabancı tüccarlar kılığına girerek 2 gün içerisinde 3 milyon ton buğday satın aldılar. Bunun sonucu olarak Rusya'nın yaptığı buğday ihracatı aniden durdu; böylece dünya pazarında bir kıtlık oluştu ve beklendiği gibi fiyatlar zirve yaptı. Bu yalnızca bir örnek

Nisan ayından bu yana tüm tarım ürünlerinin fiyatı ortalama yüzde 30 zamlandı. Artık tarım için en küçük bir olumsuz hava raporu –örneğin Avrupa'da yağışların azalması veya Asya'da sel felaketleri vb.- fiyatları aniden tırmanışa geçiriyor. Gıda ürünlerinin fiyatları dünya finans çevrelerindeki spekülasyon alanında en çok kullanılan olanaklarından birisi. Özel sektör spekülatörlerinin kısa zamanda devasal vurgunlar yapabilecekleri böyle bir ortamda, gıda spekülasyonlarının sonucu olarak milyonlarca insanın açlıktan öleceğini ifade etmenin onları vurgundan vazgeçireceğine inanmak zor.

Tarihte 1873 yılında, Fransız Devriminin "Baldırı çıplaklar" hareketi kıtlık ortamında silahlı birlikler toplamış ve Azami Fiyat Kanunu diye bir kanun oluşturarak temel gıda maddelerinin fiyatlarını denetim altına almışlardı.

Bugün böyle bir uygulamayı dünya seviyesinde uygulayabilmek için tüm dünyada emekçilerin iktidarı gerekli. (27.11.2020)

Ekonomik kriz ve savaş tehdidi I

"*Dünya halihazırda yeterince tehlikeliyken kriz, bu tehlikeli hale iyiden iyiye katkıda bulunuyor. Büyük bir savaş olası gözüküyor. […] En küçük bir olay bile kontrolsüz bir askeri gerginliğe sebep olabilir. […] Devletlerarası büyük çatışmalar hala olası ve mümkün. Ordu hem beklenmedik tehlikelere hem de büyük darbelere direnebilmek için her zamankinden daha fazla askeri güç üreterek hazır olmalıdır. […] Biz bu durumu 2035 yılı civarında bekliyorduk ama 2020 yılında gerçekleşmesi için birçok koşul çoktan gerçekleşti." [1]*

Fransız ordusunun Genel Kurma Başkanı, General Thierry Burkhard'ın yaz başında meclis üyelerine gelecekle ilgili görüşlerini bildirirken sarf ettiği sözlerden bazıları bunlar.

Bu sözler, bir yönetici tarafından sadece ordu için daha fazla bütçe ayrılması adına sarf edilmedi. Aynı zamanda burjuvazinin bazı üyelerinin hem ekonomik kriz hem de giderek artan ve şiddetlenen sağlık krizinin sonucu olarak bir dünya savaşı dahil, yeni bölgesel savaşlara yol açmasından duydukları korkuyu dile getiriyor. Yani propaganda sözleri mi yoksa beklenti mi?

İkinci Dünya Savaşından sonra bile savaşlar durmadı. Ortadoğu 40 yıldır aralıksız olarak kurban ediliyor. Diğerlerine görece daha önce gelişmeye başlayan Irak ve Suriye gibi ülkeler, sistemli bir şekilde yok edildi. Afganistan, Suriye ve Yemen'de savaş hala devam ediyor. Afrika'daki sayısız ülke, on yıllardır savaşın öldürücü etkisi altında. Asya'da, Rhoginyalar isimli topluluğa karşı sürdürülen savaş, Burma'da devam ediyor. Pakistan, Hindistan, Bangladeş ve Filipinler, neredeyse sürekli kalıcı savaş bölgeleri. Tüm bunların arkasında, büyük güçlerin müdahaleleri yatıyor.

Savaşlar, askerler ve savaşın sürdüğü bölgedeki halklar için ölümcül olsa da, Avrupa'dan, özellikle Batı Avrupa'dan oldukça uzakta. Buna rağmen Batılı askerler, doğrudan rızalarıyla savaşların parçası haline geliyor. Batılı askerler, "asimetrik operasyonlar" vasıtasıyla savaşlara dahil ediliyor.

Devletlerin düzenli ordularına karşı olmasa da, bölgede etkinlik gösteren silahlı gerillalar, silahlı cihatçı gruplar, yeterli teçhizatı olmayan gruplarla çatışma şeklinde veya hava bombardımanıyla binlerce insanı bir anda, bilgisayar oyunundaymış gibi öldüren pilotlar aracılığıyla gerçekleşiyor. Askeri dilde ifade edildiği gibi, Irak ve Suriye'de IŞİD'e karşı yürütülen "yüksek yoğunluklu imha savaşı" söz konusu olduğunda, Batılı liderler ve özellikle Amerikalılar tarafından işe alınan ve en tehlikeli askeri operasyonları yapmak üzere en ön cepheye yerleştirilen Iraklı, Suriyeli, Kürt ve diğer tüm halklardan oluşan erlerin destek birliği, ilk darbeyi etkisizleştirmek için göreve çağırılıyor. Kiliselerde ve resmi dairelerde birbirini izleyen tüm başkanlar tarafından ulusal birliğin devamlılığını ve feda kültürünü öven cenaze törenleri Fransız askerlerinin, sınır ötesi operasyonlarda öldürüldüğünü tekrar tekrar herkese hatırlatıyor. Ancak ölen askerlerin akrabaları haricinde kamuoyunu pek az etkiliyor. Çünkü henüz Amerikalılar başta olmak üzere Batılı liderler tarafından en tehlikeli operasyonları yapmaları için ücret alırken, sınır ötesinde ölen çok az sayıda gönüllü asker var.

Kriz Avrupa'da gerginliği tırmandırıyor

Ekonomik, politik, diplomatik, askeri, gerginliklerin üst üste gelerek kötüleştirdiği kriz Avrupa'da taşları yerinden oynatıyor. 75 yıldır, Doğunun tam aksine Batı Avrupa topraklarına uğramayan savaş artık ufukta gözüküyor. Hem siyasi liderler hem de ordu yöneticileri, savaş korkusunu dile getirmeye başladı. Eylül ayında orduya ayrılan bütçenin arttırılmasıyla Savunma Bakanı, Florence Parly, "*Avrupa'da artan gerilim, teçhizatını iyileştirmek ve gereklilikleri karşılamak için yatırım yapmaktan yıllardır kaçınılan ordu için daha fazla bütçe ayrılması ihtiyacını ortaya koymuştur*" dedi. Dışişleri komitesinin senatörünün belirttiği üzere: "*Türkiye'nin kendi sınırları dışında operasyonlar yürüttüğü Libya için Mısır ile arasında bir çatışma doğması durumunda geleneksel toprak bütünlüğü antlaşmaları işe yarar bir hipotez olmaktan çıkmış, gerçek bir stratejiye dönüşmüştür.*" [2] Sözlerini bitirirken hiçbirimizi

şaşırtmadı: "*Meclis kadar kaynaklarımız da tetikte olacak*" dedi. "*Bazıları, Rusya ile istenmeyen bir savaşın tetiklenmesi ihtimalini dile getiriyorlar. Rusya ile gelecekte gerçekleşecek bir savaş, askeri bir istiladan değil bir yanlış hesaplamadan olacaktır.*" cümlesi, Le Monde gazetesinin 17 Haziran tarihli sayısında NATO liderinin sözleri olarak yayımlandı. Savaşın ihtimali bile, "*küçücük bir olay bile kontrolsüz askeri çatışmalara sebep olabilir*" diyen General Burkhard tarafından, söz yerindeyse havada yakalandı. Başka şekilde ifade edecek olursak, ciddi bir propaganda amaçlanmakta. Bu propaganda vasıtasıyla hedef, Erdoğan'ın Türkiyesi veya Putin'in Rusyası gibi kamuoyunca kabul görecek ortak düşmanlara karşı artan gerginliğin yıkıcı sorumluluğunu, Fransa gibi emperyalist devletlerin almasını engellemek. Böylece aynı zamanda, artan savunma harcamalarını da halka kabul ettirmek amaçlanıyor.

Büyük bir ekonomik krizle karşı karşıya, politik olarak çöküşe geçmiş ve yerel seçimleri kaybetmiş Erdoğan, militarizm ve milliyetçiliğin topraklarına bir yolculuk için kolları sıvamış gözüküyor. Bugün Türkiye askeri olarak 5 çatışmanın içerisinde: Libya, Suriye ve Kuzey Irak'ta ya kendi birlikleri var ya da askeri destek göndermiş durumda. Kürtlere karşı saldırıların hızını hiç kesmedi. Türkiye, Suriye'de bulunan ve Türkiye yanlısı militanlar aracılığıyla silah göndererek Dağlık Karabağ üzerinden Azerbaycan-Ermenistan arasında çıkan savaşa Azerbaycan'ın yanında konuşlanarak müdahil oldu. Son olarak Akdeniz'deki Yunan karasularında donanma, piyade ve hava gücünü birkaç katına çıkardı. Son 5 yılda Türkiye hükümeti, donanmasını yeni denizaltılar ve fırkateynler satın olarak güçlendirmişti. 2021 yılında ilk savaş uçağı gemisinin törenle açılışını yapmayı planlıyor.

Erdoğan'ın savaş tehditleri blöf ve şantaj içeriyor. Türkiye, aynı Yunanistan gibi hala NATO üyesi. Bu durum onun ve askeri teçhizatının, diğer üye ülkelerin gözetimi altında olduğunu gösteriyor. Örneğin 2019'da Türkiye, Rusya'dan hava savunma ekipmanları satın aldıktan sonra ABD F-35 savaş uçaklarının Türkiye'ye sevkiyatını engelledi. L3Harris Wescam isimli Kanadalı şirket, askeri dronların kullanımı için elzem olan ve görüş keskinliğini arttıran askeri gözlüklerin sevkiyatını, Türkiye'nin Dağlık Karabağ'da sivilleri öldürdüğü gerekçesiyle askıya aldı. Eğer Erdoğan, kendi amaçları ve çıkarları doğrultusunda hareket ederken ABD'ninkilerle çelişmezse ona yeşil ışık yakılıyor. Örneğin, Türkiye'nin Suriye'ye müdahaleleri Trump'ın onayıyla yapıldı. 2019 sonbaharında, IŞİD tarafından yenilgiye uğratılan ve birkaç hafta sonra da İdlip bölgesinde Rus hava güçleri ve askerleriyle desteklenen Esad ekipleriyle karşı karşıya kalan Kürt askerlerinin, Trump tarafından gözden çıkartılmasından sonra, Türkiye'nin Rojava'daki müdahalelerinin arttığı izlenmişti.

Putin'in Rusyasına gelecek olursak; bazı Batılı liderlerin tarif ettiği kadar savaşa girme meraklısı bir ülke değil. Öncelikle sorgusuz sualsiz diktatörlük var. Rejim; zehirden ilhaka varacak kadar kendi oligarklarının çıkarlarını emperyalist güçlerin baskısına ve eski Sovyetler Birliği ülkelerinin bölgesel müdahalelerine rağmen savunmak için çaba sarf etmekte. Sözü edilen Sovyetler Birliği, Belarus'tan Kırgızistan'a, Ukrayna'dan Azerbaycan'a kadar ayaklanmalar ve siyasi krizlerle sarsılmış durumda.

Benzin ve diğer hammadde fiyatlarının düşmesiyle uluslararası ticaret yavaşlayarak çeşitli ülkeler arasında tansiyonu tırmandırıyor. Daralan pazar, kapitalist gruplar arasındaki rekabeti arttırıyor ve onların rekabeti, kendi tedarikçileri ve taşeronları aracılığıyla tüm dünyaya yayılıyor. Çekişmenin ilk kurbanı dünyanın her yerindeki işçiler.

2008 kriziyle ekonomileri sarsıntıya uğrayan gelişmemiş ya da az gelişmiş tüm ülkeler, bugünkü krizin darbesini hissedecek. Darbe iflaslara sebep olarak orta sınıfı yani küçük burjuvaziyi yok ederek kendisini gösterecek. Lübnan'da bu durumu şimdiden görebiliyoruz; fırlayan enflasyon ve banka hesaplarının dondurulmasıyla şimdiye kadar krizin etkilerinden korunmuş tüm emekçiler sınıfı yoksulluğa sürüklendi. Bu durumun siyasi çıktıları saymakla bitmez. Savaşın, siyasetin bir uzantısı olduğu bugünün dünyasında, Clausewitz'in formülüne göre bugünkü kriz büyük savaşlar ortaya çıkartacak. Eğer her küçük kıvılcım bir patlamaya yol açar ve üstümüzdeki hava bu patlayıcı maddelerle dolarsa, generallerin ağzından düşmeyen bu kaygan zeminde "kazalar" ortaya çıkabilir.

[1]Ulusal Birlik'in Savunma Komisyonu'nun basın konferasından kısımlar, Haziran 18 2020, General Burkhard'ın konuşması.
[2]Philippe Cambon, Haziran 24, 2020, Senatörlük websitesi.

(Lutte de Classe, 10.2020, Sayı:211)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Vergi kaçıran sermayeye ev hapsi yok

Tax Justice Network isimli bir STK tarafından yayınlanan son raporda, dünyada 427 milyar doların vergiden kaçırıldığı belirtiliyor. Bunun 245 milyar doları, çok uluslu şirketler tarafından, geriye kalan 182 milyar doları ise bireysel büyük zenginler tarafından yapılıyor.

Yine bu STK verilerine göre çok uluslu şirketler kârlarından 1.4 trilyon doları vergi cennetlerine kaçırıyor. Zenginler ise mali servetlerinin 10 katrilyon dolardan fazlasını vergi cennetlerinde saklıyor.

Bu sözü edilen rakamlar, aslında gerçek miktarın çok altında, çünkü vergi kaçakçılığı ile ilgili rakamların büyük kısmı, legal olsun veya legal olmasın, ticari sır yasalarıyla güvence altında. Bu nedenle gerçek verilere ulaşabilmek imkansız.

Elbette devletler, kaçak vergi miktarlarının bir kısmını geri almak istiyor ama bunu sağlamak için kapitalistlerin azami kâr ederken asgari vergi vermek için tüm dünya piyasalarında istedikleri gibi at koşturmalarına müdahale etmeleri söz konusu bile olamaz!

Hatta, sözü edilen STK verilerine göre en büyük vergi cennetlerinin merkezleri zengin ülkelerin sınırları içerisinde. Bu nedenle vergi kaçıranlar en güçlü Batılı devletler ve ABD tarafından ya doğrudan destekleniyor ya da onlara göz yumuluyor. Vergi kaçakçılığında ki en büyük merkez olan Kayman Adaları (%16.5) İngiltere'ye bağlı, Kayman Adaları'nı İngiltere (%10), Hollanda (%8.5), Luxembourg (%6.5) ve ABD (%5.5) takip ediyor.

Tüm bu nedenlerden dolayı, hükümetlerden vergi kaçakçılığına karşı mücadele etmesini istemek, tıpkı kurtlardan koyun sürülerini korumalarını istemeye benziyor. Hatta bazen bazı hükümetler, bazı yasalar geçirip vergi kaçıranların üzerine biraz bile gitmeye çalıştıklarında, büyük şirketler ve sahipleri aldırış bile etmiyor ya da yasaları geçersiz kılmak için emirleri altındaki avukat ordularını seferber ediyor.

Toplum kapitalizmin egemenliği altında bulunduğu müddetçe sermayedarlar için vergi kaçırmak garanti altındadır. (08.12.20)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.